

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2019, č. j. 18 A 24/2018 - 40,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018, č. j. MSK 101637/2018, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostrava (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 10. 2017, č. j. SMO/434483/17DSČ/Han. Dle tohoto rozhodnutí se stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, RZ X (dále jen „předmětné vozidlo“), v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, protože dne 25. 1. 2017 v době nejméně od 12:10 do 12:20 hodin blíže nezjištěný řidič předmětným vozidlem porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Čs. legií 2 nerespektoval svislé dopravní značení IZ 8a - Zóna s dopravním omezením - zákaz stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, přičemž v působnosti

tohoto dopravního značení neoprávněně parkoval mimo vyznačená parkoviště. Jednání mělo vykazovat znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) téhož zákona, podle kterého je řidič povinen řídit se mj. dopravními značkami. Za tento správní delikt byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Poté, co správní orgán I. stupně zjistil výše popsané přestupkové jednání neznámého řidiče, zaslal stěžovateli výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 24. 3. 2017, č. j. SMO/114339/17/DSC/Kluz, kterou stěžovatele vyzýval jako provozovatele předmětného vozidla k uhrazení určené částky 500 Kč. Stěžovatel mu však sdělil, že v den spáchání přestupku měl předmětné vozidlo k dispozici pan I. H. a sdělil jeho adresu trvalého pobytu a doručovací adresu. Správní orgán I. stupně proto zaslal obdobnou výzvu na tyto adresy, ale na žádné se I. H. nezdržoval. Dne 7. 6. 2017 řízení o výše popsaném přestupku odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě. Dne 13. 6. 2017 správní orgán I. stupně vydal příkaz o správním deliktu stěžovatele, proti kterému však stěžovatel podal odpor. Následně správní orgán I. stupně vydal výše citované rozhodnutí č. j. SMO/434483/17/DSC/Han. Jak již bylo zmíněno, proti tomuto rozhodnutí stěžovatel brojil odvoláním, které však žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu a domáhal se, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Namítal, že byl omezen na svých právech tím, že správní orgán I. stupně uvedl ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 24. 3. 2017 jako způsob platby pouze převod na účet, resp. platbu na pokladně správního orgánu I. stupně. Stěžovatel přitom může podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, volit mezi více způsoby úhrady pokuty. Nezákonost rozhodnutí správního orgánu I. stupně spatřoval v tom, že ve výroku bylo uvedeno, že přestupkové jednání spočívalo v parkování, a není tedy zřejmé, zda šlo o stání, či zastavení. Ve výroku nebyla uvedena ani forma zavinění stěžovatele. V obou rozhodnutích správních orgánů také chybělo uvedení porušené značky, a v důsledku toho nebylo jasné, kterou značku přestupce nerespektoval. Řízení před správním orgánem navíc mělo probíhat formou společného řízení s jiným přestupkem. Dne 5. 12. 2016 se totiž měl dopustit přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Prvním úkonem v řízení o tomto přestupku byl příkaz ze dne 25. 1. 2017 (tedy stejného dne měl být spáchán delikt v nyní projednávané věci), který však byl stěžovateli doručen teprve dne 28. 1. 2017. Tím pádem tedy správní řízení o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zahájeno teprve poté, co byl spáchán správní delikt v nyní projednávané věci, a proto měly správní orgány projednat obě věci ve společném řízení a uložit jen jeden trest.

[4] Krajský soud uvedl, že obligatorní části výroku stanoví § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Údaje o platbě v tomto ustanovení uvedeny nejsou, a proto lze tuto část výroku vnímat jako informativní. Není tedy namístě rušit rozhodnutí správního orgánu, pokud je v jeho výroku neúplný údaj o možnostech platby. Z výroku i z následného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, v čem spočívalo přestupkové jednání a která dopravní značka nebyla respektována. Vozidlo stálo po dobu minimálně deseti minut v zóně zákazu stání a je tedy jasné, že se jednalo o porušení právě tohoto zákazu (a nikoli o zastavení, které je zde z povahy věci vyloučeno). Vzhledem k tomu, že odpovědnost za spáchaný správní delikt je objektivní, nebylo třeba uvádět ve výroku formu zavinění. Stejně tak nebylo nutné se formou zavinění zabývat v odůvodnění. Vzhledem k tomu,

pokračování

že v nyní projednávané věci stěžovatel tvrdil správnímu orgánu, že se přestupku dopustil I. H., činil správní orgán I. stupně do 7. 6. 2017 kroky nezbytné ke zjištění totožnosti přestupce. Teprve poté byla založena odpovědnost stěžovatele. Přitom v řízení o přestupku překročení maximální povolené rychlosti stěžovatele bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí již 10. 4. 2017. Je tedy zřejmé, že nebylo možné obě tyto věci projednat v jednom správním řízení. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Upozornil, že v žalobě nenamítal nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nesprávného uvedení údajů k platbě pokuty, nýbrž namítal nesprávné uvedení údajů k úhradě určené částky ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tyto údaje nemají jen informativní charakter, neboť v § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu je výslovně uvedeno, že výzva k zaplacení musí obsahovat údaje o platbě. Právní posouzení této otázky provedené krajským soudem tedy není správné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nezákonné, protože z jeho výroku a ani z odůvodnění jasně nevyplývalo, jakým jednáním měly být porušeny předpisy, když je uvedeno pouze, že řidič „parkoval“. Správní orgány se nezabývaly tím, jestli řidič zastavil, nebo stál. Přitom bylo zakázáno pouze stání. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že doba deseti minut jasně indikuje, že řidič nemohl pouze zastavit. Podle judikatury správních soudů se totiž může jednat o zastavení i po 30-40 minutách. Stěžovatel též setrval na názoru, že ve výroku správního orgánu I. stupně měla být uvedena forma zavinění, neboť zákon nestanoví pro uvádění formy zavinění žádné výjimky. Krajský soud se nezabýval stěžovatelovým argumentem, že při porušení značky IZ 8a bylo třeba uvést, s jakou značkou bylo řidičovo jednání v rozporu. Tato značka je totiž blanketní, protože se jen odkazuje na pravidla stanovená jinými značkami. Rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný. Nesprávně byla posouzena též otázka řízení o správním deliktu. Ke spáchání přestupkového jednání, které založilo stěžovatelovu odpovědnost v nyní projednávaném případě, došlo před zahájením řízení o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, a proto mělo být o obou deliktech rozhodnuto v jednom řízení. A pokud tomu tak nebylo, spatřuje v takovém postupu stěžovatel též porušení zásady absorpce. Stěžovateli nemůže jít k tíži, že správní orgán I. stupně odložil řízení s I. H. teprve dne 7. 6. 2017.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k následujícímu závěru.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li

by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[10] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námítku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námítkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na po drobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Z výroků rozsudku lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud dospěl k závěru o nedůvodné žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny základní námítky stěžovatele. Stěžovatel se mýlí, spatřuje-li nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že se výslovně nevyjádřil k jeho námítce, že nebylo dostatečně vymezeno porušené dopravní značení odkazem na jeho číselné označení. Krajský soud totiž jasně vyjádřil názor, že je zřejmé, která dopravní značka nebyla respektována, když výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje údaj o době, po kterou předmětné vozidlo stálo na místě, a je tak vyloučeno, aby pouze zastavilo.

[12] Stěžovatel dále namítal, že byl omezen na svých právech tím, že správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 24. 3. 2017 uvedl jako způsob úhrady převod na účet nebo v hotovosti na pokladně správního orgánu I. stupně. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že se krajský soud dopustil dílčí vady odůvodnění, když proti této námítce postavil pouze argumentaci týkající se určení

pokračování

způsobu platby ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto námitku sice stěžovatel formuloval již v žalobě, nicméně tak učinil poněkud obtížně srozumitelným způsobem, a nadto ani nespécifikoval, jak se měla tvrzená nezákonnost této výzvy projevit při přezkumu rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v důsledku toho posuzoval otázku omezení práv určením způsobu platby z jiného pohledu, než z jakého to po něm žádal stěžovatel. Taková dílčí vada ovšem není důvodem ke zrušení jeho rozsudku. Závěry, které krajský soud učinil ohledně výroku správního rozhodnutí, totiž lze přiměřeně vztáhnout taktéž na výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jak bude vysvětleno dále.

[13] Z věcného hlediska Nejvyšší správní soud k námitce uvádí následující. Instrukce, které správní orgán I. stupně k platbě poskytl, směřují ke způsobům platby, které jsou pro většinu osob těmi nejjednoduššími a nejpohodlnějšími. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud očekával, že stěžovatel bude tento způsob placení určené částky preferovat také. Ani z okolností případu nevyplývá, že by navržené způsoby úhrady určené částky byly pro stěžovatele nevýhodné. Stěžovatel zcela rezignoval na vysvětlení, v čem se uvedený postup správního orgánu I. stupně negativně projevil na jeho právech, a ani nevysvětlil, jak by mohla tato tvrzená vada vyústit v nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů, když se jedná o obsah výzvy podle §125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jejímž zasláním ani nedochází k zahájení správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 As 78/2019 - 45). Je nabitelní, že by k vydání správních rozhodnutí vůbec nedošlo, kdyby stěžovatel výzvě vyhověl, ale stěžovatel neučinil žádná relevantní tvrzení, ze kterých by vyplývalo, že by v případě určení jiného způsobu platby určenou částku včas zaplatil. Navíc se Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 6. 11. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34, č. 3792/2018 Sb. NSS, vyjádřil tak, že „[n]etvrdí-li stěžovatel, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval.“ Ani v nyní projednávaném případě takovou skutečnost stěžovatel netvrdil a nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně neposkytl potřebnou součinnost, kdyby stěžovatel hodlal zaplatit jiným způsobem.

[14] Je třeba připustit, že v posledně citovaném rozsudku se zdejší soud nezabýval výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ale správním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018 - 42, vyslovil ohledně výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu názor, že „[z]ákonná úprava této výzvy není příliš detailní, ale je zřejmé, že jejím účelem je procesní ekonomie a možnost odložení věci ve prospěch stěžovatele, nemohou tedy být kladeny příliš vysoké nároky na její přesnost (ačkoliv precizní specifikace skutku je samozřejmě žádoucí již ve výzvě). Skutek je detailně posuzován teprve následně v průběhu správního řízení, čemuž se provozovatel může bránit. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že dílčí nedostatek výzvy, který nezpůsobil zaměnitelnost skutku a byl následně během řízení napraven, nemůže způsobit nezákonnost této výzvy ani rozhodnutí správního orgánu.“ Je tedy zřejmé, že na výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nelze klást příliš vysoké nároky, a tím spíše nelze hledat její nezákonnost v důvodech, pro které by nebylo nezákonné ani samotné správní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom již několikrát vyslovil názor, že neúplné uvedení platebních možností ve výroku správního rozhodnutí nevyvolává potřebu toto rozhodnutí zrušit, neboť se jedná toliko o informativní část výroku (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018 - 53, bod [20], ze dne 5. 9. 2019, č. j. 8 As 227/2018 - 47, bod [14], nebo výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 87/2018 - 34, bod [34]). Výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nestanoví svému adresátovi závazně žádné povinnosti, a v důsledku toho na ni lze přiměřeně použít výše uvedené závěry o informativní části výroku správního rozhodnutí. Neúplný, popř. nesprávný výčet možností platby tedy sám o sobě nezpůsobuje nezákonnost výzvy.

[15] Závěr výše citovaného rozsudku č. j. 5 As 341/2018 – 42 ohledně dílčích nedostatků výzvy, které byly následně během řízení napraveny, lze obdobně použít i na určení způsobu platby ve výzvě. Není pochyb o tom, že neúplné uvedení možností platby lze považovat jen za dílčí nedostatek, který neznemožnil stěžovateli výzvě vyhovět. Náprava by mohla spočívat především v přijetí platby jiným způsobem a následném odložení přestupkového řízení. Je tedy zřejmé, že taková náprava vyžaduje určitou aktivitu stěžovatele. Jak již však bylo uvedeno, stěžovatel se platbu provést ani nepokusil, ani kvůli tomu včas nekontaktoval správní orgán I. stupně, který tak ani neměl důvod snažit se stěžovatelem tvrzenou vadu napravit. Navíc v kontextu toho, že stěžovatel namísto zaplacení určené částky uvedl osobu, která měla mít vozidlo v den spáchání správního deliktu k dispozici, a uvedl dvě různé adresy, na kterých se však tato osoba nezdržovala, se námitka jeví jako ryze účelová. Nejvyšší správní soud tedy výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 24. 3. 2017 nemá za nezákonnou, a tím spíše neshledává důvod, pro který by mělo být nezákonné napadené rozhodnutí žalovaného.

[16] Správní orgán I. stupně skutečně ve výroku rozhodnutí uvedl, že neznámý řidič „parkoval“, z čehož podle stěžovatele nevyplývá, že musel nutně stát, a nikoliv zastavit. Z okolností případu je však jasné, že přestupkové jednání spočívalo v porušení zákazu stání. Značka zákazu stání byla vyobrazena na značce IZ 8a a byl pod ní text, který zákaz stání jasně vymezoval. Podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu se stáním rozumí uvedení vozidla do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a podle písm. o) téhož ustanovení „*zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*“. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018 - 29, bod [13], vyslovil názor, že při zastavení musí být z okolností zřejmé, že jsou naplněny podmínky pro zastavení. To přitom přichází v úvahu v zásadě ve dvou případech: pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad). Z judikatury nelze dovodit, že by uvedení vozidla do klidu na dobu třiceti minut bylo vždy zastavením (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 - 36). Stěžovatel netvrdil, že by měly být správními orgány zřejmé okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že řidič skutečně pouze zastavil. Žádné takové okolnosti nevyplývají ani ze spisu, když na fotce stojícího vozidla není patrné, že by docházelo k naložení nebo složení nákladu, popř. k nastoupení nebo vystoupení osob. Pokud tedy žádné takové okolnosti zřejmé nebyly, správní orgány neměly důvod podrobně vysvětlovat, proč vyhodnotily parkování vozidla jako stání, a nikoliv jako zastavení. Povinností správních orgánů totiž je odůvodnit svá rozhodnutí tak, aby bylo patrné, proč rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí. Nemusí se podrobně vypořádávat se všemi možnostmi, které hypoteticky přicházejí v úvahu. Námitka je tedy nedůvodná.

[17] Podle stěžovatele musí být forma zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku nebo správním deliktu uvedena bezvýjimečně. Takový závěr je však v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jak uvedl zdejší soud například ve svém rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 - 40, „*[k]oncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění*“. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od tohoto výkladu odchýlit. Odpovědnost za správní delikt, který byl stěžovateli přičítán, je objektivní, a v důsledku toho nemá smysl se zabývat formou zavinění, která se pojí s odpovědností subjektivní. Námitka je tedy nedůvodná.

[18] Nelze přisvědčit ani námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahoval odkaz na číselné označení dopravní značky, kterou přestupce nerespektoval. Značka

pokračování

IZ 8a skutečně odkazuje na jiné značky, ale v nyní projednávaném případě není pochyb o tom, že odkazovanou značkou byla značka zákazů stání – tedy B29. Správní orgány sice neuvedly její číslo, nicméně jak ve výroku, tak v odůvodnění zmiňují, že značka stanovovala zákaz stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“. Výrok správního rozhodnutí musí být dostatečně určitý především kvůli tomu, aby postihované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby bylo jasné, jaká norma byla porušena a jaký trest byl uložen. V nyní projednávaném případě není pochyb o tom, že stěžovatel porušil zákaz stání tím, že stál mimo vyhrazené parkoviště. Svou vědomost o tom, jaké pravidlo značka stanoví, stěžovatel navíc sám potvrdil v jiné námitce své kasační stížnosti, když výslovně uvedl, že nebylo postaveno najisto, zda vozidlo stálo, či zastavilo a že dopravní značení zakazovalo pouze stání, nikoliv zastavení.

[19] K námitce, že mělo být správní řízení vedeno společně s řízením o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, o kterém správní orgán I. stupně rozhodl dne 10. 4. 2017, uvádí Nejvyšší správní soud následující. K zahájení správního řízení ve věci překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo teprve po dni spáchání správního deliktu v nyní projednávané věci. Stěžovatel nicméně oznámil správnímu orgánu I. stupně, že vozidlo v zóně zákazů stání zaparkoval pan I. H. V důsledku toho musel správní orgán I. stupně podniknout nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a následně věc odložit [§ 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu]. Je nutné podotknout, že ani na jedné z adres, které stěžovatel uvedl, se pan I. H. nezdržoval. Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti znám vysoký počet případů, kdy se zástupce stěžovatele, resp. společnost ODVOZ VOZU s.r.o., která stěžovatele ve správním řízení zastupovala, dopouštěl procesních obstrukcí (často ve spojitosti i s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo či FLEET Control, s.r.o.), aby ztížil, popř. zcela znemožnil, správním orgánům jejich činnost (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, bod [14] a tam citovanou judikaturu). I v nyní projednávaném případě stěžovatel uváděl, že nastoupil k Armádě České republiky, aby nebylo možné pokračovat v řízení o správním deliktu, přestože se tato informace ukázala být nepravdivou. Stejně tak během odvolacího řízení stěžovatel činil podání, v nichž se bezdůvodně mísily námitky směřující k více správním řízením. V tomto kontextu lze jen stěží pochybovat o tom, že také udání informací o panu I. H. bylo účelové a že jeho skutečným cílem nebylo umožnit stíhání skutečného přestupce, nýbrž pouze obstruovat správní řízení.

[20] Navíc je třeba připomenout, že v řízení o překročení nejvyšší povolené rychlosti se jednalo o přestupek, zatímco v nyní projednávané věci o jiný správní delikt. Přitom zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, č. 3251/2015 Sb. NSS, uvedl, že „speciální úprava řízení o přestupcích podle zákona o přestupcích, podle které jsou přestupky projednávány, obsahující v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích rovněž úpravu společného řízení, brání projednání přestupku a správního deliktu ve společném řízení podle § 140 správního řádu, který je vůči zákonu o přestupcích zákonem obecným, použitelným pouze v případě absence zvláštní úpravy (§ 51 zákona o přestupcích)“. Sice v době řízení před správními orgány v nyní projednávané věci již byla účinná speciální úprava pro společné řízení o více správních deliktech podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (viz § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu), stále však nebylo možné vést společné řízení o jiných správních deliktech podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a stejně tak nebylo možné vést společné řízení o přestupku podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu totiž „[d]opustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení“ a podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích „[j]estliže pachatel se dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení“ (zvýraznění v obou citacích doplněno Nejvyšším správním soudem). Lze tedy uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud o přestupku a jiném správním deliktu nevedly společné řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 10. července 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu